

Zidiți în iubire

Dragos Niculescu

Ca-ntr-o pădure-n care ne-am fi iubit romantic,
Pe stradă dorm copacii cu crengile în sus,
Și "Te iubesc" nu are alt înțeles semantic
Decît acel pe care azi-noapte ți l-am spus.

Cînd te gîndești că sîntem cei mai frumoși din lume,
Că steaua dimineții apare pentru noi,
Că ne iubim deasupra de legi și de cutume,
Parcă nebun îți vine s-alergi, să ții sub ploi...

Ne-am așteptat venirea slăbind la poarta vieții,
Din cei care-am fost tineri, am devenit maturi,
Dar ne-am zărit pe drumul pierdut spre bezna ceții
Și-am tresărit în junghiul acelei vechi arsuri.

Pierduserăm puterea de-a mai iubi vreodată,
Ți-am spus că e lucrarea lui Dumnezeu aici,
Căci ne-am văzut speranța de-a pururi condamnată
La neputința sorții, la gheara mării frici.

Nu vom trăi de-acuma în spații locative,
Prea mici pentru potopul ce-a năvălit brutal;
Ținîndu-ne de mînă, sub falnice ogive
De frunze ne vom pierde în timpul vegetal.

Se uită parcă lumea la noi ciudat cînd trecem
Prin locurile-n care durerea am cîntat;
Să le răspundem simplu că bucuroși petrecem
Azi nașterea de-a doua care ni s-a mai dat.

Avem atîtea parcuri, atîția munți și ape
De-acum în fața noastră, că ne putem iubi
Fără de grija zilei de mîine, ce încape
Într-un proiect anarhic, în care ne-om zidi.

Eu te-ncălzesc cu clipa, tu-mi dăruiești secundă,
Prin sufletele noastre corăbii-n larg se pierd,
Ca într-o catedrală pe care o inundă
Imense, foste lacrimi, ce astăzi ne dezmiard.

Noi sprijinim pe umeri, acum, planeta-ntreagă,
Istoria lumii-ncepe atunci cînd te sărut,
Deochiul celui singur, prin noi azi se dezleagă,

Perechea primordială o naștem iar din lut.

Te chem cu-nfrigurare, ca pe un vis ce trece,
Căci mi-este încă teamă de cea care n-ai fost,
Și te anunț, iubito, că lumea încă-i rece,
Dar ne va fi iubirea secretul adăpost.